

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσια κι' ένεννηταξή,
στέφανον λοχάνων ή πατρής άς πλέξη.

'Ετος άριθμούμεν δέκατον και τρίτον
κι' έδρα μας ή χώρα τών άρχαιοτήτων.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εθείας πρός έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — ό κ τ ώ φ ρ ά γ κ α είναι μόνο ο.
Γιά τά έξνα όμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α και 'στό χέρι.

'Ογδόη Σεπτεμβρίου κι' είκοστή
και μόυδα 'στό Παρίσι έξκουστή.

Πεντακόδια πενήντα κι' ένένα,
τής Κορδόνας καμώματα νέα.

**Άθώωσις πρώτη
λαμπρού στρατιωτών.**

Γιά του Καλομενοπούλου τήν άθώωσι κι' έγώ
τόν καθένα Στρατοδική τόν δοξάζω κι' εύλογώ.

Τού λεβέντη του σπαχάτου χίλις όσωτα του φιλέω,
τουπρεπι στεφανωμένος 'στους κριτάδες του να 'βγῆ...
τόν έδικασαν εκείνοι, που 'στά νεμάτα τά παληά
τιναχθῆκαν σάν και τούτον 'στό πολέμου τήν κραυγή.

Μίς 'στόν πόνο και 'στη θλίψη τής άτέλειωτης βραδυάς
κάθε κρύος νόμος παύει,
κι' είναι νόμος ή λαχτάρα του σπαθιού και τής καρδιάς
σάν βογγούν άδελφικά σκλάβοι.

Κάθε νόμος, κάθε τύπος άυστηρός να βουβαθῆ
κι' αλλάζουιν με τά νεμάτα πολυάργων γηρατειά :
έδξα νάχη τού τουρκεί, έδξα νάχη τού σπαθί,
σάν άστράφη και βροντήση με 'στόν σκλάβων τήν φωτιά. >

Ψῆφος άσπρη περιμένει σάν τής Κρήτης τού παιδί
και καθένα πλληλαίρι, που κλειόμενο κελαιδί...
λιποτάκτας σάν κι' αυτοίς ό λαός τούς στεφανώνει
κι' ή σημαία τού στρατού τιμημένους τούς ίσκιόει.

**Φασουλής και Περικλήτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.**

Φ. — 'Εμαθες, Περικλίτο μου, χαμπίρια φουερά ;
ό Θεωρή; έκόρωσι και τούτη τήν φουρά,
κι' ή τής όργής θήλωσι τού λαμπερού του μάτι
και τούταλει γεινάτι

να χώση μες 'στην φυλακή τήν καθ' έφημερίδα,
που τής Κορδόνας μάχεται τήν τρώγουσαν μερίδα.
Και τώρα 'στην 'Α κ ρ ο λ ι ν βαρύς θα ξεθυμάνη
κι' έπήγαν 'στά Γραφεία της 'Ανακριταί Ρωμάνοι,
κι' ό Ρίπουλης, συντάκτης της τά μάλα σθεναρός,
τού Κουσουλάκου συντροφιή με τού στανιζή πηγαίνει,
κι' ό Κουσουλάκος ό τού Σ κ ρ ι π γελών ό καφερός
εις προύπαντησιν θερμήν του συναδέλφου βγαίνει.

Ρίπουλη καλώς όρισε, καλώς σάς 'βρήκα, φίλοι...
πως ήταν τούτο τού καλό νάλθησ άπ' έδώ πέρα ;
ό νομμόρων Θεωρήσ ηδόκησι να στείλη
κι' έμέ τόν άνεξάρτητον ν' αλλάζω τόν άεζ.
Κάτες να φας, κάτες να πής, και μη 'ρωτάς γιατί
ό στίλλουιν 'στόν Στρατώνα,
κάτες να πάρες κόρυζα και ψείρα φτερωτή,
όπου να πάη γόνα.

Π. — Τήν φυλακή, βρι Φασουλή, μου δείχνει κάποιον χέρι,
κι' εκεί θα μείνουιν τού λοιπού χιμώνα κλοκαίρι
όσοι δίν έπροσκύνησαν τού Μπακίμπα τήν μανίκα
κι' όσοι θροκείσι άποτομούν να λέν τά σούκα σούκα.

Φ. — 'Εκεί και σύ, βρι Περικλή, τόν βιον θα περάνης,
εκεί που τού βροκίλιου κυριαρχεί τής ψείρας,
άν μ' ένα λόγον μοναχά τολμήσης να ρωπάνης
τήν καλλονήν τήν άσπιλον τής κροκωτής πορφύρας.